

Lars Rask & Urban Enell

Där äggplantan blommar

Ett interplanetärt drama i massor av kapitel.
En berättelse om Rymdkrig. Motorcykelbögar.
Kolugna munkar. Dammsugare.
Och flerdimensionell analys.

Fjärde boken om Algots öden och äventyr.

© 1996 Hugo Förlag

Räknas ej som juridisk person.

Semper aliquis irascitur

Kapitel 1 – Jätten Rune

ångt ute i universum, ungefär i mitten om man räknar från höger, bodde han i sitt lilla ombonade hus byggt av nebulosor och svarta hål. Idag hade hans mamma varit på besök och gjort det som mammor brukar göra när dom är på besök, dvs fylla kylskåp, frys och en fem, sex skåp med mat och klaga på städningen. Speciellt var det dammsugaren hon inte kunde med. Den ville liksom inte starta som den skulle, så hon öppnade den och tittade efter om det kanske var något som var fel. Det var det.

"RUNE!" ropade hon.

"Ja, mamma..." svarade Rune matt efter dagens provningar.

"Vad har du gjort med dammsugaren egentligen? Det är ju någon form av primitiv planet som sitter fast inuti den! Ta bort den genast!"

"Ja, ja..." muttrade Rune och tänkte några ganska elaka tankar om vad det egentligen var som borde tömmas ut, och hur man då kunde använda dammsugaren. Han hämtade en gaffel i köket, stack in

den i planeten och ryckte loss den ur dammsugaren.
Sedan gick han till sopnedkastet och slängde ner
planeteländet.

"Imorgon åker hon hem" tänkte Rune.

Kapitel 2 – Templet Filgut

ett land långt borta, i en djup och grönskande dal låg ett tempel. Solen sken ner från den klarblå himlen, ner på de små bäckarna som slingrade sig fram genom den grönskade parken utanför. Ödmjuka munkar satt fridfullt och diskuterade om allt möjligt, och inuti templet satt den gamle mästaren och läste några uråldriga skriftrullar. Allt andades frid och stillhet. Plötsligt hördes ljudet av en gong-gong och alla munkarna reste sig och gick i procession in i en speciell samlingsal. De satte sig ner i rader på samma sätt de alltid gjort. De visste mycket väl vad det var frågan om. Det var dags för översteprästen att tala.

"Det är dags! Tidpunkten är inne!" sade översteprästen.

"Timglasets har runnit ut! Vi måste handla genast! Det är detta ögonblick som skrifterna talar om. De fyrkantiga hålen har uppenbarat sig på den doftande syrenens äng. Vi måste tillsammans göra vårt yppersta för att återvinna vår heliga skrift som varit försvunnen sedan tidernas gryning. Det är dags!"

Och så kom det sig att de fridsamma och harmoniska

munkarna vid templet Filgut gav sig iväg för att hitta sin heliga skrift. Ingenting fick hindra dem. Ingen fick stå i deras väg. Deras kall var för viktigt. Om de så var tvungna att döda alla som hindrade dem, var detta det enda rätta att göra. Därför ansåg översteprästen att det var lika bra att döda alla som inte visste var boken fanns, eftersom de ju på sätt och viss hindrade dem genom att inte veta var den fanns, och det faktum att detta inte var denna persons fel kunde ju inte munkarna rå för. Som en massiv matta välde de ut ur templet och upp till den intet ont anande byn ovanför dem. De drog igenom den effektivt och brutalt. Där de hade gått fram fanns ingenting kvar. Deras enda mål var att hitta sin heliga skrift. De dödade allt konsekvent tills de hade hittat den. Deras heliga skrift. Der wahrheit der gneifen.

Kapitel 3 – Principia mathematica

tanför det respektabla universitetets port stod Algot. I sin hand höll han en mopp. Vad detta berodde på visste han faktiskt. Efter att ha varit arbetslös en bra stund fick han för sig att gå till arbetsförmedlingen. Givetvis var detta en ren slump. Han kunde lika gärna ha fått för sig att gå till ICA istället. I vilket fall så ledde detta till att han fick ett jobb, otroligt nog. Som städare. Så nu stod han där med sin mopp i högsta hugg och funderade på om han skulle gå in och börja städa, eller om han skulle stå kvar och se fånig ut en stund till. Eftersom han efter mycket om och men till slut hade tröttnat på att se fånig ut gick han in. Stanken av virvlande damm fläskade emot honom på ett sätt som inte har mycket gemensamt med hur det ser ut när ett stim pirayor äter upp en gnu. Han gick sakta uppför den breda marmortrappan. På väggarna hängde målningar av kända personer som en gång i tiden gått på universitetet, friskt blandat med olika typer av anekdoter, som t.ex. en filosofisk genomgång av ifall det är ok att pissa på rektorns fru. Ovanför trappan fanns en sal där en massa studenter satt och

skrev. De tenterade i flerdimensionell analys. Eftersom Algot nu är så jävla puckad i huvudet som han faktiskt är, antog han att han borde skriva han också eftersom alla andra gjorde det. Alltså satte han sig ner, roffade åt sig en tenta och ögnade igenom uppgifterna. På fem minuter krafade han ner någonting som skulle föreställa svar, och sedan gick han därifrån och började städa.

När tentorna rättades upptäcktes det på institutionen för teoretisk matematik utan praktisk tillämpning att det inte fanns någon student som hette Algot. Ändå hade de helt uppenbart en tenta som någon vid namn Algot faktiskt hade skrivit. Många huvuden kliades med avsevärt fler fingrar, men ingen kunde komma på vem det var. Det kanske inte normalt sett hade haft någon större betydelse, men den här killen - vem han nu var - hade faktiskt lyckats få alla rätt. Precis varenda poäng. Det fanns inget som man kunde dra av poäng för. Varenda tankeled var fullkomligt korrekt, och inte nog med det, Algots lösningar var dessutom fullkomligt genialiska och präglade av nytänkande av astronomiska proportioner. Vem var egentligen denna Algot?

Om detta fanns det olika teorier. De flesta var dock ganska likartade. För det mesta brukade de innehålla någonting om en rinnande näsa, svåra sociala störningar och bristande intelligens. Faktum är att allt inte är så som det verkar vara (vilket ni borde ha märkt efter att ha följt denna bokserie så här långt). I

själva verket finns det dimensioner i Algots sjäsliv som ingen dödlig skådat och överlevt. Eoner av tidlös om inte visdom så iallafall nånting. Stora, öppna fält av outnyttjade resurser. Ett eldorado. Ett utopia. Svaret på livet, universum och allting. Felix tomatketchup. Paco som tänker på pommes frites. Kött från ens egen gård. Det är inte klokt vad man kan hitta om man rotar i en hjärna tillräckligt länge. Ni skulle bara veta. Men det gör ni inte. Och frågan är väl om ni någonsin kommer att få veta det heller.

Kapitel 4 - Maskinen

å kommandocentralen fanns den. Den stora massivt parallella datorn, eller snarare nätverket av massivt parallella datorer, med en sådan fruktad kapacitet att sådana småsaker som att beräkna meningen med livet, universum och allting kunde lösas under den dötid på några millisekunder som alltid uppstod mellan körningarna av de enormt komplicerade processer som var dess arbete att just köra. Chefsingenjören hade varit mäktigt stolt över sitt mästerverk då den var färdigkonstruerad. Ingen hade någonsin kommit i närheten av denna prestanda vare sig innan eller efter. I 200 år hade det funnits där, som ett monument över honom. Hans namn hade för länge sedan fallit i glömska. Hans darriga minnesanteckningar och tidiga utkast till dellösningar till maskinen hade för länge sedan först gulnat och sedan nöts ner av tidens tand till dess att inget återstod. Ingen mindes längre den vithårige gamle man som generationer tidigare kunde ses vanka av och an i just dessa korridorer, under det att han funderade över komplicerade tekniska detaljer. Men maskinen fanns där. Den man som en gång för länge

sedan fick den genialiska idé som lade grunden för hela den moderna optiska överljushastighetsdatortekniken. Men maskinen fanns där. Och fastän generationer av ingenjörer försökt förbättra dess prestanda hade de ännu inte lyckats. Den var helt enkelt oslagbar. Den optimala datorn. Otrolig. Helt nya begrepp hade myntats för att beskriva prestandan hos detta vidunder av potentiell handlingskraft. Att jämföra denna maskin med andra var meningslöst. Det var som att jämföra en liten unges första stapplande försök att gå med en elitgymnast. Som att jämföra Albert Einstein med Erika.

Namnet maskinen skulle ges var självklart redan från början. MASKINEN. I bestämd form. Det var meningslöst att göra jämförelser. Detta var maskinen framför andra. Givetvis fanns det en och annan av de tusentals ingenjörer som dagligen såg till att det hela fungerade som i dagligt tal kallad den M, men respekten fanns där hela tiden. Respekten och kärleken till maskinen. Dess värde för planetens invånare kunde inte nog uppskattas. Utan den hade de aldrig överlevt tills idag. Och utan den skulle de aldrig klara sig ens en dag till. De drömde om den dag då den ursprungliga chefskonstruktören skulle komma tillbaka till dom, och än en gång gå där bland dom och vara deras like. Men ändå inte. Nog skulle han med stort H och vitt hår på ett vis stå över dom andra. Han hade kunskapen. Kunskapen med stort K. Och han hade i sina hjärnvindlingar tänkt ut planen. Den

stora, kompletta, fullständiga planen för hur de till sist skulle kunna bli befriade från det förtryck som de nu levde under och hade gjort så länge någon hade kunnat minnas. Jättarna härskade nu över hela planetens yta och urinvånarna behandlades helt respektlöst. De hade hört talas om att de inte var ensamma. Överallt i hela universum fanns planeter som led under samma förtryck. Med samma förtryckare. Ingen mindes längre hur det hela hade börjat. De riktigt gamla och kloka kunde berätta om sina förfäder som en gång hört berättas om hur M byggdes. Spännande och omskakande historier om den självupppoffrande chefsingenjören som under månader offrat all sin tid på att tänka ut denna enorma maskin. Maskinen som skulle ge dem denna frizon. Denna plats där de åtminstone tillfälligt kunde känna sig trygga.

Legenderna var många och otroliga. Ibland skiljde de sig åt i så stor grad att ingen längre med säkerhet kunde säga vad som faktiskt en gång hade hänt och vad som var påhittat. Ibland fanns otroliga likheter, som på sitt sätt talade för att det fanns en sanning bakom legenderna. Tidsresandet var på inget sätt någonting nytt. Det hade funnits åtskilliga sekler innan chefsingenjören föddes, så visst fanns det en möjlighet att denna person, detta geni, faktiskt någon gång för ett par hundra år sedan hade gett sig av till en annan plats, en annan tid för att hämta den mycket centrala delen av planen som legenderna talade om. Och kanske var det så att han även en gång skulle

komma tillbaka hit på samma sätt som han åkt härifrån. Ingen visste säkert. Inte längre. Men legenderna höll befolkningen vid gott mod. De var någonting att hämta tröst ur när jättarnas attacker blev för svåra. Något att berätta om för de uppväxande släktet under kulna vinterkvällar då brasan sprakade i de nödtorftigt ihopbyggda spisarna, och svavelsyraregnet föll utanför. Livet var inte alls som det en gång hade varit på planeten Xylop, och de gröna geléklumparna som levde där hunsade av jättarna levde på hoppet att han en dag skulle återvända.

Mannen från den avlägsna planeten Tellus som ingen längre visste om den var verklighet eller legend. Mannen med det vita skägget och den enorma hjärnan.

Ingen var längre säker på om hans hår hade varit vitt, eller om han hade haft hår överhuvudtaget. Vissa hade med bestämdhet menat att han inte hade haft hår, medan andra minst lika bestämt hade hävdats att han hade haft grått hår, och många långa och blodiga inbördeskrig hade ägt rum på grund av detta. Men vad alla var ense om, eller iallafall hoppades på, var detta att han en gång skulle komma tillbaka. Där var alla legenderna överens. Han hade lovat det. Och han om någon skulle väl hålla sitt ord. Mannen som konstruerat M. Mannen som skulle hjälpa dem att slutgiltigt bli fria från sitt slaveri. Mannen vars namn hade fallit i glömska. Tills helt nyligen, då en arkeolog vid namn Xgggyzi grävt fram ett gammalt pergament där den store mannen och hans bedrifter fanns

noggrant beskrivna. Hans klädedräkt var så annorlunda från deras egen. Mycket beroende på hans fundamentalt annorlunda anatomi givetvis. Färgen på hans klädedräkt gick inte längre att urskilja, men han bar något i sin högra hand. Det var rektangulärt och svart, och på ovansidan fanns ett hantag. Också det var svart. Det var beskrivet med ordet "portfölj". Hans kala huvud lyste som en ledstjärna i det kalla mörkret som omslöt dem. Hans namn brann som en eld i deras hjärtan. Tänk att efter alla dessa år åter kunna uttala hans namn. Ett fonetiskt sett mycket vackert namn. I alla fall för invånarna på planeten Xylop.

Egentligen var namnet en hederstitel som bestod av två ord. Al som på xylopska betyder ungefär "den store kämpan från det upphöjda riket i en avlägsen del av universum, så pass långt bort att ingen, faktiskt ingen här i den kända världen, har en aning om var det kan tänkas vara", och got som är en förkortning av ordet gothxyt som på en mycket lokal, xylopskisk dialekt som endast talas av fem xyloper som har avlagt ett heligt löfte att bo hela sina liv inkapslade i rumstempererad falukorv, nedsänkt i en lag av surströmmingsspad och pepsi, inuti en normalstor tandkrämstubb av fabrikatet pepsodent total, betyder ungefär "den som en gång kommer att rädda oss från våra hemska och fula förtryckare, ge oss gratis sprit, kondomer, glass, schampo och disketter samt kommer att gifta sig med en anskrämligt ful kvinna som mest påminner om en självdöd ko i skymningen".

Xyloperna var inte mycket för långa ord. Däremot bakade de in mycket mening i orden som de uttalade. Därför behövdes inte så många ord. I vilket fall, på honom väntade de troget. Al gothxyt, eller som det hette i den mer smeknamnsbetonade varianten: Algot. Deras räddare och ledstjärna. Deras enda hopp.

Kapitel 5 - Motorcykelbögen Lotta

Utanför den fallfärdiga vedboden stod han. En råbarkad typ med stort, yvigt skägg. Han var klädd i ett par slitna jeans med hål på knäna. En hel del fläckar hade de också fått under årens lopp. Mest olja, men även en hel del annat. Han hade också på sig en nött skinnjacka med nitar. Han stod och putsade sin motorcykel. Eller motorcykel och motorcykel. Det han kallade för sin motorcykel var han väl rätt ensam om att kalla för motorcykel. Dels var den för liten. Dessutom var den för lätt. Sedan hade den väl ingen direkt motor heller. Men man skulle mycket väl kunna kalla den för cykel. För det var väl närmast det den var. I vilket fall var han mycket stolt över den. Han brydde sig inte om att de stora grabbarna såg ner på honom. Han hade en cykel. Nu fattades bara motorn. "Hur svårt behöver det vara egentligen?" tänkte han där han stod och putsade ramen på cykeln med sin rosa spetsnäsduk. Han var en MC-knutte ut i fingerspetsarna. Om man bortser från att han inte hade någon MC. Han hade jeans. Han hade skinnjacka. Nu fattades bara motorn. Han hade lärt

sig allt man behöver veta. Han hade lärt sig slåss med cykelkedja. Han visste var man köpte rouge och nagellack billigast. Han var tuff. Han var cool. Han hade skägg. Han hade lyssnat på Gullan Bornemark ända tills hon blev för extrem. Han skulle aldrig mer kunna lyssna på henne nu. Inte efter att han hade hört "Min lilla ponny". Den var så snabb och extrem tyckte han. Inte alls som den Gullan han minde. Den Gullan som gjort odödliga hits som "Gubben i lådan" och "Är du vaken Lars?". Han suckade. Han kliade sig på låret.

"Dessa eländiga strumpbyxor!" tänkte han innan han kastade sig upp på sin cykel och cyklade in mot Helsingborgs centrum. Han hade bråttom. Så bråttom att han nästan tappade sina vita, högklackade skor. Han skulle till centrum. Och träffa sin pojkvän. Han hade en MC. En riktig MC. Ingen potentiell kanske-någon-gång-i-framtiden-om-jag-får-råd-och-sådär-MC utan en riktig, äkta MC. Medan han tänkte på sin älskade cyklade han rakt in i ett träd och fick sig en präktig bula i pannan. Men han brydde sig inte. Han var tuff. Han var cool. Han hade skägg. Dessutom hette han Lotta.

Hans pojkvän var motorcykelmannen från Uranus. De hade träffats en magisk natt då stjärnor föll och alla var lyckliga. Det kan också ha varit i kön till oxgrillen i Växjö en septemberratt, men det tyckte inte Lotta lät lika romantiskt. Motorcykelmannen från Uranus var egentligen inte från Uranus. Det var bara det att man skulle kunna tro att han var det. Egentligen var han

från Södra Sandby. Motorcykeln hade han stulit alldeles själv från en polis. Polisen som blev bestulen blev så arg som bara en svensk kan bli, och gick genast hem och skrev arga insändare till expressen och tillsatte en utredning som skulle ta reda på hur man skulle få fast tjuven, i den händelse att tjuven fortfarande var vid liv då utredningen hade lämnat sitt betänkande. Motorcykelmannen från Uranus och Lotta hade gängkrig mot varandra varje torsdagkväll. De brukade träffas nere i järnvägstunnlarna under knutpunkten i Helsingborg och slå på varandra lite. Så gör man om man är MC-knutte. I alla fall om man bor i Helsingborg.

Kapitel 6 - Legenden om Lön

rika var själaglad som en lärka en vårmorgon. Algot hade fått ett jobb, och inte nog med det: han skulle få någonting som kallades för lön också. Erika rättade till sin frisyra och tittade sig själv djupt in i ögonen där hon stod framför den stora hallspegeln som hängde i hennes föräldrahem.

"Lön..." tänkte hon sakta. "Vad vackert det låter... undrar vad det är?"

Hon gick ut och satte sig i trädgården. Fjärilar fladdrade över syrenhäcken och långt, långt borta i fjärran hördes ljudet av tystnad. Solen lyste med sin frånvaro på ett sätt som påminde henne om hennes barndoms somrar. Medan de svala regndropparna föll ner på henne som sågspån från en bandsåg, började hon fundera.

"Jag blir blöt om jag sitter här ute i regnet. Det är nog bäst att jag går in istället." tänkte hon inte. Det borde hon ha tänkt, men vid det här laget vet väl du lika väl som jag att just det där med att tänka logiskt är inget som Erika är direkt konstruerad för att klara av. Istället tänkte hon: "Lön... en tvehövdad, rödlila drake

som långsamt smyger sig upp från Hel med utspärrade naglar. Som flyger över världen ljudlöst som ett Jetplan och sprider sin tidlösa visdom om kommundelsnämnder, barn, djur, fred, idrott och annan sådan där skit. Men att få lön... innebär det då att man får åka på den där drakens rygg och flyga högt över marken? Jo, så måste det vara. Men det låter rätt farligt. Tänk om man ramlar ner. Då slår man nog i lilltån, eller kanske till och med bryter en nagel. Nej, det blir ingenting med det. Jag får prata förstånd med Algot. Han förstår nog bara jag förklarar. Lön kan det aldrig bli tal om. Lön är farligt!".

Hon hade alltid varit livrädd för att flyga. Också.

Kapitel 7 - Uppnäsans återkomst

annen sprang. Snabbt. Han var det. Snabb. Förbi Albert ilade uppnäsan uppnosigt med palmen i underkant hållen utav mannen. Mannen var ingen annan än, just det, den lille snabbe uppnäste mannen i kamelhårsulster. Men vad gör han nu? Vänta så ska jag fråga honom. "Vad gö..."

Jag hann inte. Man måste vara snabbare om man ska kunna få en pratstund med honom. Albert tänkte inte. Det var ett fall framåt. I varje fall tyckte mannen med kamelhårsulstret det. Det tyckte inte Albert. Palmen som var långt ifrån fullvuxen tänkte däremot.

"Vafalls? Blir jag ivägburen i underkant? Det kan väl inte vara meningen! Varför skola människor lida?" och andra lösryckta fragment från tiden när han var en lycklig planta i Larssons växthus på stenvinkelgatan. Han hade haft det mycket harmoniskt under sin uppväxt. Bland annat lekte han intensivt med ett helt gross pelargonior som till hans stora förtjusning gärna delade med sig av den dusch med gödningsmedel de fick varje onsdag. Det enda riktigt traumatiska som hände var en olycklig kärlekshistoria med en

dubbelhög tagetes som övergav honom och sa att han skulle bli planterad i trädgården.

Nu var palmen snart hemburen till mannens byrålådeliknande bostad. Mannen tänkte att oj vad det var skönt att kunna planera sådana här intellektuella former av hämnd och sedan även kunna till punkt och pricka genomföra dessa väl planerade former av hämnd. Men skönast av allt är att vara hemma och koka en kopp te. Palmen ställde han bredvid stolen som han nu hade fått tillbaka. Själv ställde han sig i stolen. Han satt aldrig.

"Det är inte bra för den mänskliga kroppen att sitta!" resonerade han. Inte för att han egentligen var människa, men ändå. Han hette Jerry, och var en tvådimensionell ultrasköldpadda. Lite av hans snabbhet utgjordes av det faktum att han var tvådimensionell. Ibland visste han inte själv var han befann sig. Det gjorde ingen annan heller. Utom...

Eva stod inte längre kvar utanför konsumbutiken. Det brukade hon i och för sig inte göra, så det var inte så konstigt. Men nu hade hon iallafall gått. Trodde hon.

"Man kan aldrig vara helt säker" resonerade hon.

En gång hade hon satt sig på ett pågatåg. Trodde hon. I själva verket var det tåget till Boden. Men det upptäckte hon inte förrän hon var i Ånge.

"Attans!" tänkte hon då. "Och jag som har bullar i ugnen!".

Turligt nog hade hon missuppfattat det också. Det var inte hon som hade bullar i ugnen utan hon hade hört

någon berätta om vilka specialknep just han använde för att få sina bullar extra goda. Alltså var Eva inte helt säker på att hon hade lämnat konsumbutiken trots allt.

Kapitel 8 - Hellmoppers

otta kom fram till knutpunkten. Där utanför stod hans älskade. Motorcykelmannen från Uranus. Han stod nere vid hamnen klädd i ett fjortisrosa skinnställ med små äckligt gulliga nallar på. Det var dags. Det var torsdagkväll. Nu var det gängkrigsdags. Beslutsamt gick de in på knutpunkten och tog rulltrappan ner till de tunnlar där de brukade slåss mot varandra. Snabbt och smidigt nådde de perrongen där nere, och ställde upp sig mitt emot varandra. Nu var det dags. Dunkardags. Fram kom cykelkedjorna, knivarna och AK-4:orna. Nu skulle de slåss lite. Sådär som man brukar göra om man är MC-knutte och bor i Helsingborg.

Bäst som de stod där och försökte se hotfulla ut (vilket var rätt svårt med tanke på hur urbota fånigt de var klädda) hände något helt oförutsett. Ett pågatåg rasslade in på perrongen. Dörrarna öppnades och ut steg dom. Hellmoppers. Lotta blev stel av skräck och tappade alla sina vapen på motorcykelmannen från Uranus tår. Han skrek ut sin smärta på ett sätt som

skulle få Loke Martinsson att framstå som macho vid en jämförelse. Hellmoppers ledare Hans-Olof Andersson log segervisst. Denna sammandrabbning var på intet sätt planerad. Hellmoppers hade under täcknamnet "ordkonst" gett sig iväg från sitt ökända högkvarter i Lund, in till Helsingborg för att gå på poetiskt plattform och koppla av efter att under en hel vecka slagits mot både Hells Angels och Bandidos. De hade förväntat sig en kväll av poesiuppläsningar och kopiöst omotiverat rödvinsdrickande, men nu när de hade chansen var det dags. Dunkardags.

Den som snabbast återfick fattningen var motorcykelmannen från Uranus. Han lyfte hotfullt sin AK-4, och dängde till den Hellmoppersmedlem som stod närmast rejält i huvudet. Hellmoppersmedlemmen hämnades genom att citera Lars Norén, vilket fick motorcykelmannen från Uranus att ramla ihop i en liten, äckligt gullig hög och be om nåd.

"Nu är det dags att vara med!" tänkte Lotta och kastade sig in i striden med liv och lust. Motståndarna upplevde det hela snarare med olust. Det är inte lätt att rent mentalt smälta att man blir anfallen av en skäggig motorcykelbög klädd i skinnjacka med nitar, strumpbyxor, och vita, högklackade skor. Även om det i och för sig inte var så ovanligt. Iallafall inte om man bor i Helsingborg. Men det var ändå dags. Dunkardags.

Med en tyngd som endast en bok av Dostojevskij kan ha träffades Lotta i njuren av, just det, en bok av

Dostojevskij. "Idioten" närmare bestämt, och det kan väl vara lämpligt att han fick just den i njuren eftersom titeln beskriver hans personlighet ganska bra.

I bakgrunden, på behörigt avstånd från striden, smög den beryktade Ladislaus Horatius omkring. Han skulle inte ge sig in i striden än på ett tag. Det gällde att avvakta. En gång hade Horatius dragit i nödbromsen på ett X2000. Bara sådär utan anledning. Han hade vad man skulle kunna kalla för ovanliga nöjen. Men det var inte därför han var där. Han var där för att avvakta. Plötsligt bestämde han sig för att ta rulltrappan upp till pressbyrån som låg på våningen ovanför, och försöka få tanten i kassan att sluta sälja tidningar som inte handlade om hur man bäst drar i nödbromsen på ett X2000. När tanten i kassan försynt påpekade att det faktiskt fanns fler kunder än Horatius, och att de kanske ville läsa andra typer av tidningar, och att det dessutom, iallafall henne veterligen, inte existerade några tidningar om hur man bäst drar i nödbromsen på ett X2000, blev han smått irriterad och kedjade fast sig vid en pelare i knutpunkten och vrålade någonting om att han skulle fira osjälvständighetsdagen. Om Horatius skulle ha träffat Harald den Halve, skulle de ha en hel del gemensamt. Både ville förbjuda allt som uppfunnits sedan 1200-talet, och båda saknade vad vi vanliga dödliga i dagligt tal brukar kalla för sunt förnuft och logiskt tänkande. Den enda skillnaden var väl att Horatius kunde tänka sig att ha tågen kvar, jag menar

trots allt gillade han det där med nödbromsar.

Kapitel 9 - Marknaden

ett anfall av allomfattande och obegränsad godhet hade vi, dvs författarna, tänkt avslöja en väl bevarad hemlighet. Vi vet vem Marknaden är. Och det tänker vi tala om. Nu. Efter att ha letat igenom ett otal lexikon och ett större antal långtradare helt orelevant litteratur, lyckades vi till sist lägga vantarna på den finske poeten och filosofen Matti Pähkinetryffeliteutes senaste dikt- och aforismsamling "Nussitaanko ja kukkia". Insprängt mitt i en 48 sidor lång episk dikt, som handlar om hur det skulle kännas att vara en torktumlare som är kraftigt beroende av surkål och framleva sitt liv omkring fyra meter från centralstationen i Helsingfors, beskriver han marknaden som följer (enligt en mycket oortodox och rätt approximativ översättningsmetod, som enligt Svenska Akademin snarare borde kallas för "att gissa"):

Marknaden är en fjortonårig flicka. En fjortis alltså. Som just precis har fått sin första mens, och har rejäla humörsvängningar. Dessa humörsvängningar förklarar marknaden tendens att överreagera på

små saker. Om till exempel en ortodox muslim i Israel en dag bestämmer sig för att köpa en mango istället för en persika som han brukar, kommer Marknaden som bekant att reagera på ett helt bisarrt, omotiverat sätt, vilket i sin tur leder till att ekonomerna får totalt hjärnsläpp. Ekonomerna kanske får för sig att höja någon form av ränta, höja inflationen till 3000%, avskeda alla arbetare som har efternamn som innehåller bokstaven "v", eller något annat sådant där kul som ekonomer brukar roa sig med när de har tråkigt någon eftermiddag. Trots allt lyssnar ekonomerna på vad Marknaden tycker om saker och ting. De brukar ringa till henne och fråga vad hon tycker, och sedan gör de så. Varför gör du på detta viset? Ingen vet säkert, men man måste nog anse att ekonomernas beteende i detta avseende är klart ovanligt. Om du, kära läsare, t. ex. vill köpa tre kilo bintje, inte ringer väl du och frågar en fjortonåring med humörsvängningar om lov? Men så gör man om man är ekonom. Så det kanske egentligen inte är så konstigt att ekonomin åker berg-och-dalbana trots allt. Kanske blir det bättre när Marknaden blivit lite äldre.

Kapitel 10 - Flashback

å Algot fick brevet blev han först mycket förvånad, och det var ju inte så konstigt med tanke på att det var länge sedan han hade fått ett brev. Han hade inte fått några brev sedan... Det var från Lunds Tekniska Högskola, institutionen för teoretisk matematik utan praktiskt tillämpning. De talade om att han hade lyckats få alla rätt på en tenta, trots deras gemensamma ansträngningar att hitta något att dra av poäng för. Professorerna hade reagerat på detta bakslag på olika sätt. Vissa hade blivit mäktat imponerade, medan andra hade blivit galna, och med berätt mod frivilligt satt sig på närmaste pågatåg mot Eslöv, för som de sa: "Nu spelar det liksom ingen roll längre". Även vissa av de mer härdade sadisterna på institutionen hade slutligen gett upp, och flyttat till Gotland för att sysselsätta sig med fårskötsel istället. Nu ville der führer på institutionen träffa Algot för att försöka ta reda på hur nu detta hade varit möjligt.

Algot hade till och från under de senaste veckorna haft besynnerliga upplevelser. Minnen hade dykt upp från

långt bak i hans hjärnvindlingar och nått fram till hans medvetande. Minnen som han tidigare inte kommit ihåg att han hade haft. Minnen om avancerade tekniska detaljer, minnen från yttre rymden... svarta hål, galaxer, minnen av de underbara upplevelserna han hade upplevt hos den fjortonhövdade cyberdraken Yxglux och hans harem i hästhuvudnebulosan, hemska traumatiska upplevelser han en gång varit med om i Eslöv.. Allt verkade på något sätt klarna, men samtidigt var allt ganska diffust och dimmigt. Ibland var det så klart och påtagligt att han nästan tyckte sig kunna röra vid det. Ibland tycktes det snarare som en förvirrad dröm. Han var inte säker. Han förstod nu vad hans mor hade talat om. Alla de underliga saker hon hade berättat (se pizzan).

"Det är så uppenbart och självklart! Om den minst signifikanta biten skiftas vänster 13 bitar aritmetiskt, och selectsignalen från 358-steps pipelinen multiplexas med sändningen från Nässjö lokalradio, då säger det sig självt att det finns vissa fakta som tyder på att det helt enkelt måste gå åt helvete!" tänkte han angående den fjärrstyrning av sin brödrost som han hade konstruerat dagen innan. Det märktes tydligt att han inte såg allting klart ännu. Mycket beroende på att brödrosten hade exploderat då han hade anslutit den till 380 GV växelspänning. Just då hade han mest funderat på var närmaste pizzeria fanns, men nu insåg han sitt misstag.

Kapitel 11 - Historien om Gneifheim

u är det säkert många som undrar hur det kommer sig att Harald den Halve vaknade upp i en frysbox i kapitel 3 i Gnejfens hämnd, så det tänkte vi berätta för er. Vadå? Vill ni INTE veta det? Ni vill inte ens att Harald den Halve ska vara med i boken mer? Varför inte det då? Han är väl helt ok? Visserligen helt bakom flötet och allmänt intelligensbefriad, men annars så... Vad sa ni nu? Strejka? Javisst, go ahead and make my day... Hå hå ja ja... jag säger bara en enda sak... Amöbor!!!

Det var iallafall så att en gång för länge sedan, dvs på 1200-talet, härskade den bastante och lönnfete Sven-Greger över Gnejfernas rike som på den tiden kallades, och enligt vissa (eller egentligen bara en enda nämligen Harald den Halve) fortfarande borde kallas, Gneifheim. Riket var stort och utbrett och det fanns gott om både djupa dalar, slingrande skogsstigar, hemska illaluktande och allt annat än väna jungfrur som förvandlades till grodor om man kysste dom, drakar som blev till prinsar som man var tvungen att gifta sig med om man stal deras guld, det fanns gott om tillfällen för unga äventyrslystna gnejfer att få

både ett alldeles eget kungarike och en halv prinsessa. Det var egentligen bara att skicka in kupongen som alltid fanns i det övre högra hörnet på cornflakespaketet och skicka in det till Sven-Greger och sedan vänta och hoppas på tur. Det var lite grann som vår tids bingolotto, fast bra mycket intressantare. Eller egentligen var det väl inte intressantare direkt, men just det faktum att man på den tiden varken fick se eller höra Leif "Loket" Olsson och att man dessutom inte på något sätt i världen kunde vinna en pall med kaffe, gjorde att det verkade intressantare. Men det är nog mest sett med historiens bögrofärgade glasögon, för på den tiden det begav sig var tävlingen ett straff som utdömdes till de våghalsiga unga gnejfer som vågade sig på att krossa tåg bromsar i löndom under Sven-Gregers säng. Han var nämligen vad man på ett politiskt korrekt sätt skulle kunna sammanfatta som inte mager. Och det var ett faktum som han inte helt gillade. Däremot gillade han skarpt att döda, lemlästa, tortera och diskutera den djupare betydelsen av Lars Noréns pjäser vilket hade fått honom att utdöma detta grymma straff till dessa våghalsiga gnejfslynglar. Ärligt talat... Vad fan ska man med en halv prinsessa till, och det kungarike man fick det var 1 kvadratmillimeter stort och fanns 178 ljusår sydöst om Alfa Centauri vilket gjorde det rent ut sagt omöjligt för den gnejf som vann att kunna åka till sitt kungarike. Men allt detta åsamkade Sven-Greger själv mycken lycka.

En dag när han som vanligt satt i tronsalen och

räknade hårstråna i sitt skägg, som han alltid brukade göra medan han funderade ut nya metoder för att döda, lämlästa och tortera, hände något ovanligt. Han tyckte mycket om att döda, lämlästa och tortera. Det fanns ingenting han hellre gjorde, och det han tyckte näst bäst om här i livet det var att fundera ut nya sätt som man kunde döda, lämlästa och tortera på. Om det dessutom fanns en riktigt bra anledning att döda, lämlästa och tortera så var det ännu bättre. Det fanns det sällan. Det hade hittills inte funnits en enda vettig anledning till att varken döda, lämlästa eller tortera någon överhuvud taget i Gneifheim, men det hade givetvis inte hindrat Sven-Greger från att göra det ändå.

"Vi måste vara beredda när kriget kommer" hade Sven-Greger upphävt sin auktoritära stämma inför folket på borggården nedanför och sagt.

"Om vi icke döda, lemlästa och tortera nu när ingen fiende oss hotar. Då kunna vi icke med säkerhet veta huru man bäst skola döda, lämlästa och tortera då fienden hit kommen bliva. Vi måste på alla upptänkliga sätt förbereda oss på det att vi icke må vara oförberedda när fienden kommer. Och, ni säga, det finnas icke någon fiende. Men jag säger eder: även om det så vara att det icke någon fiende finnas är det ändock bra och nyttigt att tillfyllest uttömma dessa sjöar av kunskap och tillägna oss de sätt på vilka man bäst döda, lemlästa och tortera. Ty säger jag, en dag kanske det finns en fiende. Och vad ska ni då säga om vi icke hafva den kunskap vi nu hava och vilja utöka ytterligare. Låt vara att jag låtit mina torterare ha

ihjäl tre fjärdedelar av befolkningen. Men om den lede fi hade kommit säger jag bara då hade vi inte varit ens så många om vi icke hade den kunskap vi nu på detta vis tillägna oss. Och, säger jag eder även, våld är kul, våld är bra, det är kul att vara enväldig härskare - nu ska vi ut och kriga!"

Folkmassan jublade och de som hade hattar, det var i och för sig ingen, kastade upp dom i luften.

"Sven-Greger! Sven-Greger!" ropade de med en röst upp mot kungen däruppe. Sven-Greger log.

"Dom är inte så dumma som dom verkar" tänkte han i sitt stilla sinne "Dom är bra mycket dummare. Men så länge jag får döda, lämlästa och tortera skiter jag i vilket."

Nu uppenbarade sig Harald den Halve, Sven-Gregers enfödde och våldsamt skäggige son inför sin fader och upphov sin stämman och rapade.

"Ja min son.." sa Sven-Greger så ömt som en våldsfixerad enväldshärskare bara kan.

"Far! Låt mig få leda gnejferna i detta fälttåg! Jag känner på mig att jag är ämnad för något stort! Jag måste få komma med! Snälla snälla..." tiggde Harald den Halve.

"Men Harald, du är ju bara fyra år. Du vet ju lika väl som jag att ingen av den stolta ätten Halve får leda ett fälttåg förrän han klarat av de tre proven." förmenade Sven-Greger.

"Men..." snyftade Harald.

"Du vet..." menade Sven-Greger "...att du först måste

våldta 658 gnejfjungfrur, sedan uppsöka den hemska draken Yxglux i hästhuvudnebulosan och bryta arm med honom och sedan till sist återvända hem med den vackraste bok som någonsin skrivits... Det varheit det gneifen.."

"Jo jag vet far..." försökte Harald "men jag vill ju så gärna döda, lämlästa, tortera... och dessutom vill jag förbjuda järnvägarna!"

"Nja..." funderade Sven-Greger "Det där med att döda, lemlästa och tortera får nog vänta ett tag... men förbjuda järnvägarna kan du nog få göra. Bara du lovar att komma hem till middagen."

"Det lovar jag far!" ljög Harald och sprang ut i slottsparken sådär som skäggiga fyraåringar gör mest och fortsatte ner i byn som låg i dalen nedanför slottet och förbjöd järnvägar av hjärtans lust.

Sedan.. men vänta lite.. vad är det där för rymdskepp jag ser utanför mitt fönster? Det är ju starship enterprise! Vad gör dom här? Nu ser jag Spock och Kapten James T Kirk beama ner sig till mitt vardagsrum. Sluta säger jag! Ni är i fel kapitel! Ni ska inte vara med förrän om tre kapitel kom vi ju överens om. Nej Kirk, inte gråta.. inte vara ledsen.. ok då här får ni några gamla Larson som ni kan läsa medan ni väntar på att ni ska få vara med i boken... lugn och fin.. Inte bita Spock i öronen nu Dr McCoy.. inte bita... Sådärja nu beamade dom tillbaka sig igen. Snacka om att ha dålig timing. Vi är ju fortfarande i 1200-talets gneifheim, och inte i hästhuvudnebulosan som vi kommer att vara i kapitel 14. Det är för övrigt ett

alldeles utmärkt kapitel där det avslöjas att... vänta nu.. det ska jag väl inte avslöja än heller... där höll jag på att försäga mig... vill ni veta vad som händer i kapitel 14 får ni läsa det själva! Nu tillbaka till 1200-talets Gneifheim och Harald den Halves äventyr.

När Harald kom ner till den numera nedlagda järnvägsstationen, knackade han beslutsamt på dörren till stationen. Efter ett tag kom det ut en trött gnejf med tre dagars skäggstubb och rosa boxersshorts.

"Ja..." suckade gnejfen uppgivet.

"Jo, jag håller på att förbjuda järnvägarna!" menade Harald.

"Jaså du, nu igen?" suckade gnejfen ännu mer uppgivet. "Nu har du förbjudit dom gång på gång i flera månader, och detta trots att det inte funnits vare sig järnvägar eller tåg i Gneifheim de senaste 400 åren."

"Det skadar aldrig att vara tydlig" menade Harald på och såg så auktoritär ut som en fyraårig son till en envåldshärskare bara kan.

"Nä nä..." suckade gnejfen och gick tillbaka in på stationen och stängde, spikade igen, barrikaderade och svetsade igen dörren med ett gasolkök, för att om möjligt slippa träffa på Harald någonsin mer.

Det var nämligen så att det på 800-talet hade funnits järnvägar i Gneifheim, men numera föredrog man att använda sig av teleportering när man skulle någonstans. Här har vi förklaringen till att Harald den Halve är så seriöst inne på att förbjuda järnvägarna.

Som han ser det, är de helt enkelt så patetiskt omoderna att han inte kan förstå varför någon vill åka med dem, när man med en vanlig, simpel teleport kan åka till andra änden av universum och tillbaka på 13.4 pikosekunder. Det är ganska snabbt. Ju. Men det är inte tågen. Heller. Dessutom kanske det är på sin plats att avslöja att Gneifheim inte låg på jorden, om nu någon trodde det, utan på en planet som låg 3678.43 ljusår öster om Betelgeuse. Denna planet låg förresten ganska nära, dvs under 100 ljusår, från Xylop så det hände titt som tätt att gnejferna från Gneifheim åkte över till Xylop över helgen och fångade sig några gröna geléklumpar, som de sedan fraktade hem till sitt och stekte över sakta glöd under mycken fröjd och gamman. Det var lite som när folk idag åker mellan Malmö och Köpenhamn, fast trots skåningarnas konstiga matvanor så jagas det betydligt mindre gröna geléklumpar nu än vad som gjordes under det Sven-Gregorianska storväldets tid.

Kapitel 12 - Byråkrati över alles

ertil kliade sig i huvudet. Mycket noggrant dokumenterade han sedan detta i en svart anteckningsbok som låg på skrivbordet framför honom.

"Jaha... Nu har jag kliat mig i huvudet 14 gånger idag, och det innan lunch dessutom. Det är en ökning med 32% sedan förra veckan." noterade Bertil och

dokumenterade sedan denna kommentar mycket noggrant i en annan anteckningsbok som låg strax till höger om den förra. Det var styrelsemöte i hans enmansföretag. I god tid innan hade han skickat ut kallelser till alla delägare, dvs till sig själv.

"Det är viktigt att vara noggrann och alltid till punkt och pricka följa alla de byråkratiska reglerna!" brukade Bertil ofta och högljutt påpeka för alla de personer som kom i hans väg, och som kanske, möjligen, eventuellt om han inte hade gjort det kunnat bli hans vänner, eller åtminstone inte hata honom lika gränslöst som de gjorde nu.

"Kallelsen är givetvis bevittnad av mig, och har i vederbörlig ordning skickats ut på remiss till mig själv som jag sedan inom utsatt tid behandlat och sedan

skickat ett detaljerat betänkande till mig själv."

Varje led hade tagit de föreskrivna tre veckorna som den nuvarande EU-standarden förskriver som ett minimum för att göra någonting överhuvudtaget. Det hade tagit sin tid, men nu satt han där alldeles ensam på sitt styrelserum och hade styrelsemöte med sig själv.

Nästa steg var att välja en ordförande. Det kändes alltid lika pirrigt tyckte han. Tänk om han inte skulle komma överens med sig själv om att välja sig själv som ordförande. För säkerhets skull döljde han sin osäkerhet för sig själv genom att sitta absolut stilla, titta förtroendeingivande på sig själv i den stora spegeln som hängde framför honom och i 3 timmar avvakta, dock mycket kraftfullt. Det där med att avvakta kraftfullt hade han lärt sig av Göran Persson, men ännu hade han inte fullkomligt lyckats uppnå sin förebilds totala brist på intresse att göra något alls utom att just avvakta. Ibland kunde han till och med tvivla på att all denna pappersexercis och allt detta avvaktande var nödvändigt. Detta var ett sådant tillfälle.

Han ursäktade sig för sig själv och plockade fram sin mobiltelefon ur sin svarta dokumentportfölj. Det var kris. Han var tvungen att ringa. Till vem var inte så noga. Men alla visste ju att affärsmän i farten alltid pratade i mobiltelefon. Han slog ett nummer på måfå och väntade. Efter ett tag hördes kopplingstonen. Det ringde en signal. Sedan en till. Sedan svarade någon i

andra änden.

"Hej och välkommen... detta samtal kostar 328:90 per minut, hoppas du får ett trevligt samtal." hördes det i luren.

Bertil avvaktade.

"Du har kommit till ekonomlinjen... linjen för dig som tänder på saker som generalindex, overheadbilder och räntor."

Bertil avvaktade. Dock ännu kraftfullare.

"Välj nu din favoritpersion. Om du vill höra en blond sjuttonåring läsa upp aktiekurserna till bongokomp, tryck 1. Om du vill höra Göran Persson, iklädd lädersuspenssoar och rosa spetsbehå, förklara varför han fortfarande inte gjort något åt arbetslösheten tryck 2. Om du vill höra en smått knubbig kommunalpolitiker lägga på overheadbilder på en overhead projektor tryck 3. Om du vill lära dig alternativa användningsområden för din mobiltelefon tryck 4."

Bertil avvaktade och funderade långsamt.

"3" tänkte Bertil och dräglade och andades tungt och flåsande.

"Definitivt 3"

Kapitel 13 - Institutionens hämnd

lgot irrade runt nere i de oändliga gångarna i källaren på Lunds tekniska högskola. Han skulle till institutionen för teoretisk matematik utan praktisk tillämpning, men hittade den inte. Istället hade han lyckats hitta ett antal låsta dörrar, en icke fungerande hiss och studenter som på hans fråga var institutionen låg svarat med en serie osammanhängande och oförståeliga läten, vilket förmodligen var skånska och därför helt omöjligt att förstå för alla som inte bott i Danmark i minst 16 generationer tillbaka. Läget var med andra ord inte bra.

"Jaså där är du..." sade en äldre man som kom gående mot Algot.

"Va?" tänkte Algot tänka, men hann inte innan han blev inslängd i ett litet rum längre bort i gången. Den äldre mannen slängde ner Algot på en stol och smällde igen dörren bakom sig.

"Vi kan inte ha det på det här viset!" menade han på och såg ner på Algot med en allvarlig blick. "Det går inte an förstår ni. Och även om det skulle vara så att

ni inte förstår det så är det så ändå. Vi har våra metoder förstår ni. Vi har metoder för att få er att tala. Tvinga mig inte att använda dem. Vi har järnjungfrur, glödgade järntänger, spanska stövlar och foton på Bill Gates. Så försök ingenting. Bara så ni vet. Ta det nu lugnt och förklara för mig vem ni är, och vad ni gör här. Annars dödar vi er."

"Jag letar efter..."

"Tyst!" röt den gamle mannen "Ni är en kommunistisk spion från Ryssland, nej just det ja dom är ju inte kommunister längre... men det måste ju finnas någonstans dom fortfarande är kommunister... Vet ni möjligen det?"

"Kina?" svarade Algot.

"Just det ja... Ni är en kommunistisk spion från Kina har jag just bestämt. Det är ingen idé att neka, ni kommer att få en rättvis rättegång med mig som både domare och jury så var inte orolig. Nu undrar jag bara...på vilket sätt vill ni helst bli avrättad."

"Skulle jag inte få en rättegång?"

"Tyst! Vi kan inte ha det på det här viset. Det går inte an. Nu hämtar jag ledaren för institutionen. Gå ingenstans. Då dödar vi er. Sitt still sa jag. Ni är en kommunistisk spion från Eslöv eller var fan det nu var ni var ifrån och ni ska enbart sitta still och vara tyst och inte vara jobbig och ställa en massa frågor. Vi har foton på Bill Gates. Vi ska nog få er att tala. Hängning är ganska trevligt, eller varför inte kokning i olja?"

Den gamle mannen försvann ut ur rummet. Kvar satt Algot med ett om möjligt mer än vanligt förvirrat

ansiktsuttryck än vanligt.

Nu har klockan blivit mycket, och det är dags för oss att göra ett litet avbrott i denna bok för poesi. Följande dikter har hämtats ur Shinki Ryokus diktsamling "Uchi e kaerimashoo" som ännu så länge är våldsamt outgiven.

*For your sake
I sat down in the shadow
by the great oak trunk
the yellow leaves moving slightly
in the wind
I looked into your eyes
as you looked into mine
and a gentle rain
started to fall.*

*The water was moving
around as it pleased
the wind was doing the same
Birds eating at the bay
dogs barking at a distance
As natural as rain
everything is
everything but man.*

*I'd like to walk on green fields
where problems and worries are not.
I'd like to breathe the fresh air
watch the clouds float by
where now is now
and tomorrow is not
To merge with nature
become one with totality
To truly be alive
The musts and don'ts
I cast away
I feed the birds
landing in my open hands.*

Och nu tillbaka till boken.

Efter en stund återvände den gamle mannen till rummet där Algot satt och var förvirrad. Med sig hade han institutionens överkucku som var klädd i någonting som såg ut som en korsning mellan en gammal SS-uniform och en balettklänning, eller rättare sagt det VAR en gammal SS-uniform som han bar, och utanpå den bar han en balettkjol. Hans ansikte var kallt och bistert och långt nere på hakan kunde man om man hade en riktigt bra lupp upptäcka tre hårstrån som, om man var på ett mycket generöst humör, kunde definieras som skägg.

"Vi kan inte ha det på det här viset." började den gamle mannen igen. "För att veta om ni talar sanning, vilket ni antagligen inte gör, och om ni gör det så blir

jag mäkta besviken eftersom jag då inte har någon bra anledning att tortera ihjäl er, men å andra sidan så kan jag ju isåfall avrätta er för att ni är osamarbetsvillig eftersom ni inte ljuger så att jag kan tortera ihjäl er. I vilket fall tänker vi använda oss av hypnos för att ta er tillbaka till tiden då ni skrev tentan och sedan tänker vi bara ställa några enkla frågor till er. Går det bra?"

"M...." började Algot svara.

"Tyst!" vrålade den gamle mannen.

"Det går bra säger han" sa han sedan till den alternativt klädde överkuckun på institutionen.

"Jag heter faktiskt Mattias!" vrålade överkuckun till författarna. "Skriv det annars blir jag förbannad och lämnar boken."

"Nu är det ju så att vi faktiskt har ett kontrakt!" menade författarna på.

"Skiter väl jag i, om jag inte trivs kan ni dra åt helvete!" replikerade överkuckun vasst och slipade sina klockliknande naglar mot skrivbordets bordsskiva.

"Var glad att vi har uppsägningstid på ett halvt kapitel här. Du är nämligen avskedad, men tack vare reglerna får du vara med i det här kapitlet. Sedan åker du ut på arslet!" ilsknade författarna till och sade.

"Och.." menade Mattias "Jag har ändå ett annat jobb på gång. Som linjeledare på högskolan i Växjö. Jag älskar att plåga studenter."

"Jaja... jobba nu och snacka inte"

"OK"

Mattias tittade Algot djupt in i ögonen och försökte få

honom att somna genom att prata om tidskomplexitetsberäkningar för algoritmer, vilket fungerade alldeles utmärkt. Efter 3.2 nanosekunder sov Algot som ett nyfött barn, eller som ett rätt stort barn, eller som... jamen kom på nåt bättre själva då! Algot färdades bakåt genom tiden. Han mindes någonting om en taxiresa till Japan, någonting om en konsumbutik, en pizzeria. Sedan kom andra minnen. Minnen om det stora, blänkande rymdskepp som han en gång hade kommit ner till jorden i. Han kom nu mycket väl ihåg vad hans uppgift hade varit. Hur pizzerian, konsumbutiken, taxiresan och allt det andra hängde ihop med varandra som en oundviklig del i planen med stort p. Han mindes också tidigare saker han varit med om. Han kom med fasa ihåg de blodiga rymdkrig som skakat galaxen runt planeten Xylop. Han mindes de gröna geléklumparna, vad han hade lovat dem och han mindes MASKINEN. I bestämd form. Han mindes deras ledare Yxglux och hans kombinerade forskningslaboratorium/rekreationscentrum/bubbelpool och tortyrkammare i hästhuvudnebulosan. Han mindes, och därför kunde han inte avslöja sin verkliga identitet för personerna framför honom. Nu var det ju visserligen bara två patetiska kolbaserade homo sapiens, men tiden var inte inne ännu. Planen var tvungen att slutföras först. Planen med stort P. Han dröjde sig kvar vid upplevelserna i hästhuvudnebulosan och mindes och mindes och mindes allt vad han orkade.

Kapitel 14 - Hästhuvudnebulosan

an var där. Tyvärr. Yxglux. Det var inte ovanligt. Faktiskt. Det var inte speciellt konstigt heller. Han bodde faktiskt där. I hästhuvudnebulosan. Många andra var också där. De flesta ganska harmlösa men även några nästan lika hemska som Yxglux. Och det är hemskt ska ni veta. Det är nästan så jag blir rädd. Det är nästan så jag inte vågar fortsätta att skriva om vad som hände i Hästhuvudnebulosan. Fast vänta här nu. Var det inte i det här kapitlet som Starship Enterprise och kapten Kirk skulle vara med? Jo, det var det. Men var håller de hus? Är det inte typiskt att folk aldrig kan passa tiden? Men titta, där kommer dom visst... Jaha, vad har dom för ursäkt tro? Missat bussen? Det var nog bland det sämsta jag hört! För det första går det inga bussar till Hästhuvudnebulosan, och för det andra skulle ni få ett helvete med att få in rymdskeppet isåfall. Skärp till er, annars får ni vara med i en bok om beräkningsteori istället, och det är inte så roligt må ni tro, eftersom ingen någonsin läser sådana böcker. Sådärja...

I vilket fall är det väl nu någorlunda bekant för er som sitter och håller i den här boken att stora delar av universum var ockuperat av jättar. Det var nu inte vilka jättar som helst, utan en samling typ alldeles för många äckligt gulliga och tyvärr enormt överdimensionerade mjukisdjur från planeten Gullofonia. Deras senaste kap hade varit invasionen av Xylop, och nu hade deras ledare Glenn "Plyschbjörn" Cellofansson i sin allsmäktiga och av ingen ifrågasatta gullighet bestämt att nu var det dags att invadera jorden. Alla mjukisdjuren hade hoppat och skuttat omkring på ett sådär lagom larvigt gulligt sätt medan dom hade sjungit små gulliga visor, varav en av de minst vidriga gick nånting såhär:

*Tjo och trallalla
En planet till ska vi ta idag
och krama hårt och länge
och måla små rosa hjärtan på
och sedan leka hela natten
med trehjulingar i deras stad
och spela pingis i rabbaten
hå hå vad jag blir glad!*

Vissa var militant emot att döda gullofonerna för att de var så gulliga och söta. Andra var för att döda dom av precis samma anledning. Hur som helst var det många som hade tröttnat nåt grymt på att ha med Gullofonerna att göra, så ett interstellärt rymdkrig var bara en tidsfråga. Det var väl egentligen inte det

faktum att Gullofonerna var särskilt våldsamma eller elaka av sig. För det var de inte. De använde sig av en strategi som var mycket effektivare än så. De gullade ihjäl sina fiender. Det är rätt svårt att ignorera t.ex. en enormt överdimensionerad äckligt gullig hund klädd i snickarbyxor och vit och rödrutig skjorta som sitter och tittar gulligt på en. Speciellt om man bor på tredje våningen i ett hyreshus, och hunden i fråga har en stor grön dekal på magen fylld med gulliga budskap. Ok...första timmarna går väl ganska bra, men efter några dagar börjar man undra om hundjävulen inte ska ge sig iväg snart, och efter en vecka eller två så brukar de flesta bryta ihop och villkorslöst kapitulera för att till slut bli av med honom. Detta var vad som hade hänt på Xylop.

En dag när de gröna geléklumparna som bäst höll på med förberedelserna inför den vise mannen GrymmmtXpas födelsedagsfest dök det helt plötsligt upp massor av rosa tefat med hjärtan på uppe vid horisonten. Tefaten i sig var det väl ingen som reagerade på, inte ens det faktum att de var rosa eller hade stora hjärtan målade på sig. Xyloperna hade för länge sedan härdats mot sådant. Många rymdhippies hade passerat förbi deras planet i farkoster som sett betydligt värre ut än så, och dessutom hade samtliga Xyloper vid det här laget druckit avsevärda mängder med Xylopiskt öl så ingen brydde sig egentligen om vad det var som hade dykt upp på horisonten.

Xylopiskt öl är en dryck som är välkänd i hela

universum, faktiskt ännu mer känd än bromsoljan som gnejferna dricker. En av anledningarna till att gnejferna inte var sådär jättestor med Xyloperna, var att Xyloperna brukade använda Gneifheim som en kombination av soptipp och pissoar en gång varje år då de firade den vise mannen GrymmmtXpas födelsedag. Detta kan till viss del förklara varför gnejferna gärna vid tillfälle jagade och åt upp Xyloperna. En annan bidragande faktor var det faktum att Xylopernas ledare en gång i ett tal vid det intergalaktiska rymdrådets toppmöte i Hästhuvudnebulosan refererat till Bromsolja som "...en patetisk odrickbar smörja som bara är aningen starkare än ljummet vatten med en dillkvist i".

Detta uttalande hade orsakat våldsamma reaktioner från Gnejferna, som nu såg en alldeles utmärkt anledning att börja kriga. En av de bättre på ganska länge faktiskt. Den slog till och med den förra bästa anledningen, nämligen det faktum att vissa varelser inte pratade Gnejfspråk och alltså helt logiskt borde dödas för att dom var dumma i huvudet och hade fel.

Xylopiskt öl var dock jämfört med bromsolja aningen starkare. Om vi tänker oss att vi placerar en myra i ett glas med vatten ovanpå en stenhäll, och sedan häller bromsolja på myran, så händer det att myran kryper ur glaset och ber en vänligt men bestämt att inte förorena hans badkar. Om man däremot istället häller Xylopiskt öl på myran, så försvinner inte bara myran, utan även glaset, berghällen och allt som råkar befinna sig inom en 14 mils radie. Det xylopiska ölet är

känt på Xylop som "En schysst grej att ta till när de starkare sakerna tagit slut."

Hur som helst... till en början så hände det inte så mycket. De äckligt gulliga rymdskeppen liksom bara hängde där i luften. Ner på planeten fortsatte förberedelserna och öldrickandet med oförändrat intensitet. Nu undrar den uppmärksamme läsaren, om vi nu har några sådana, givetvis vem nu den vise mannen GrymmmtXpa var. Jo förstår ni... För ett ändlöst antal generationer hade han lagt grunden till hela den Xylopiska kulturen, när han satt på en sten i fosforsyrafloden vid Ghhhjkq och sprätte med sina tentakler och undrade sådär i största allmänhet som man kan göra en sån där dag då det är vackert väder och man inte har nåt speciellt för sig. Nu kanske man som homo sapiens inte så gärna sprätter med benen i en flod fylld med fosforsyra, men ni fattar nog vad jag menar. I allafall så hade han klurat länge på vad som egentligen behövdes för att ge Xyloperna ett intellektuellt övertag mot resten av universum. Efter mycket funderande och Xylopiskt öldrickande hade han kommit på det självklara svaret. Han hade samlat ihop sina lärjungar och talat till dom som följer:

"Alla kulturer i det kända universum har ett talsystem med ett heltal som bas. De säger att det är det enda möjliga. Men idag, mina lärjungar, har jag GrymmmtXpa, insett att det bara är larv. Från och med nu mina vänner, så inför jag talet Π som basen för det Xylopska talsystemet. Allting ska räknas som multipler av Π . Talsymbolerna skola vara Π stycken.

Varje Xylopskt uttryck ska bestå av II bokstäver. II ska vara heligt."

Sedan den dagen firade Xyloperna minnet av den vise mannen GrymmmtXpa i II dagar och II nätter II gånger varje år. Stora statyer föreställande det heliga talet restest överallt på Xylop. Kvinnorna klippte sig så att deras hår såg ut som ett II-tecken. Männen dräpte II stycken ännu inte våldtagna getter och stänkte blodet och inälvorna över statyerna. Alla dansade och var glada (givet vis i II-takt) och drack kopiösa mängder Xylopiskt öl och våldtog varandra av hjärtans lust. II gånger. Det var helt enkelt vad man på Xylop kallade "en normal förfest".

Nu höll de som bäst på att placera ut tunnor fyllda med den gosiga vätskan inne i en rituell byggnad format som ett II-tecken, när något helt oväntat plötsligt inträffade. Någon, eller något, strålade ner sig från ett av Gullofonskeppen och ställde sig utanför den rituella byggnaden. Alla xyloperna stannade upp i vad de höll på med, och stirrade med alla sina 4II ögon mot inkräktaren. Han var stor. Eller stor var egentligen bara förnamnet. Han var omkring 100 meter hög, och åtminstone 50 meter bred. Hans röst fick marken att vibrera på ett ganska olycksbådande sätt, och hans äckligt gulliga röst trängde genom såväl märmg och ben som gelé och lämnade ett (tyvärr) oförglömligt intryck på åhörarna.

"Men hallå på er små gosingar! Jag är kaninen Funny Bunny och jag är så god och glad! Nu ska vi ha skojigt må ni tro."

Den överdimensionerade kaninen satte sig ner på marken, utan att det minsta bry sig om att några hundra Xyloper och ett 10-tal byggnader totalförstördes genom att han satte sig på dom. De överlevande stirrade skräckslaget på kaninen och väntade sig att han skulle säga nåt mer. Det gjorde han inte. Han bara satt där och såg gullig ut. De gröna geléklumparna försökte allt för att bli av med honom.

Det första de provade med var att bomba honom från 78Π olika riktningar samtidigt med atombomber. Den enda effekt det fick var att Funny Bunny borstade av sig bomberna på ett äckligt larvigt sätt och sade nånting om att "Ajabaja gosingar! Ni vill väl inte att min päls ska bli smutsig. Det var väl allt lite busigt. Men det gör ingenting, för jag är funny bunny och jag är så god och glad."

Och sedan började kaninen sjunga med sin fåniga My Little Pony-röst:

*Tralala och trallallo
Här sitter jag i godan ro
Och luktar på små söta klöverblad
Solen lyser ner
på min fina fina päls
lyser så att gräset grönt och fint
kan växa upp*

Själva Xylop klarade sig oskatt trots atombombs-explosionerna, däremot dog 85% av befolkningen

ganska direkt, genom att de helt enkelt fick bomberna i huvudet. Strålning och sådant är annars inget direkt problem om man är en grön geléklump. Men sången som kaninen sjöng var på gränsen för vad tom en grön geléklump kan stå ut med.

Kapitel 15 - Vad övrigt är, är kamelhårsulster

annen suckade högljutt. Han stod. En sekund senare var han borta igen. Hans kropp uppenbarades i närheten utav den utbrända konsumbutiken. Han tänkte: "Mums!!!"

Snabb som han var rände han kvickt igenom dörren mot delikatessdisken.

Ulstret stod som spön i backen. Väl framme tog han fram lappen som låg i innerfickan. När lappen utvecklats till sin fulla storlek uppenbarades texten. Det var väl planerat. Emedan lappens emottagare stavade sig igenom den klart felstavade lappen, så envisade sig han. Detta var en vanlig sysselsättning på Rorratongaöarna. Kvinnan som lappen nu hade hamnat hos tänkte förbrilt. Mestadels försökte hon penetrera meningen med innehållet i lappens text. När väl meningen med texten uppenbarats för henne kom hon på att hon inte ville veta vad som stod på lappen. Hotet på lappen var det värsta tänkbara som mänskligheten känner till, och mer behöver jag inte säga för då vet alla vad det rör sig om. Hon tänkte: "AAAIIIIIIIIHHHHHH!!!!"

Istället sa hon: "Stick!".

Detta råd lyddes till punkt och pricka nämligen ned henne. Mannen med kamelhårsulstret hade hämnats för första gången i sitt liv. Det skulle bli fler gånger. Dessa tilltag kanske syns meningslösa, men ni skulle bara veta. Det gör jag. Senast vi träffade denna åtrådda varelse hade han genomfört hämnden med stort H. Detta var i och för sig inget ovanligt, ej heller något som inträffade särskilt sällan men ändå. Nu ska vi lämna honom åt sitt öde ett tag.

Kapitel 16 - Eslövsbonden

m man i studentstaden Lund raglar omkring i Lundagård så är det inte mycket som tyder på att staden bakom sin fina fasad döljer en mörk och allmänt otäck hemlighet. Vissa indikationer kanske man kan få om man av misstag och/eller ett alltför stort alkoholintag råkar hamna på Helsingkrona nation. Där består folket till största delen av lesbiska homosexuella bögar som dessutom läser till civilekonomer. Men det är väl ingen direkt hemlighet, så det är ju knappast det jag tänker på. Det är inte heller det faktum att CSN har ett kontor där, vilket i och för sig är rätt hemskt, men det knappast en hemlighet det heller. Nej... Det jag tänker på är mycket värre... Ett faktum så hemskt att t.o.m. några av de veligare av CSN-demonerna blir skraja av att höra talas om det... Så här är det nämligen: Ute på ett av Lunds mer otillgängliga och ogästvänliga industriområden finns det en väg som heter Skiffervägen, och på denna väg finns det ett företag som heter Trax. (Nu ska ingen tro att detta företag existerar i verkligheten, och skulle det vara så att det skulle finnas i verkligheten så är det en ren slump och

dessutom anser vi som författare att verkligheten isåfall skulle få 14 månaders semester på Rhodos som kompensation.) Företaget hade en seriös fasad, men vad som egentligen försegick inom dess väggar hade få anat eller vågat tro på. På ytan var det ett relativt normalt programvaruföretag. Under ytan var det högkvarter för den beryktade sekten Edvard Perssonismen.

Kärnan i denna sekts trosuppfattning är att allt ordnar sig, bara man äter tillräckligt med blodkorv, ålhuvuden, svartsoppa och snus. Guden i religionen är den odödlige Eslövsbonden som är allsmäktig i hela Eslöv med omnejd. Eslövsbondens tidlösa visdom har förklarats för oss av Edvard Persson, vilket gör att alla gamla stenkakor med honom betraktas som heliga, och att alla sektmedlemmar gör pilgrimsfärder till hans födelseplats i Malmö. Sekten saknar helig skrift eftersom ingen av medlemmarna är tillräckligt smart för att vare sig läsa eller skriva. Dock betraktas det som Edvard Persson sjunger som bokstavlig sanning, och detsamma gäller för pågatågstidtabellerna för tågen till eller från Eslöv. Dessa sjungs som psalmer under de bestialiska offerriter som utförs till Eslövsbondens ära, så att han förhoppningsvis inte äter upp en, eller gör något annat hemskt med en. En sektmedlems strävan är alltså, till skillnad från samtliga andra religioner, att undvika kontakt med guden i sekten. Trosbekännelsen som alla skolbarn i Eslöv tvingas lära sig lyder:

*Det finns ingen eslövsbonde utom eslövsbonden,
och Edvard Persson är hans profet.*

Förutom detta vet ingen egentligen så speciellt mycket om denna sekt. Ett och annat rykte har florerat visserligen, men få äro de saker som man å det bestämdaste kunna anse sig ha visshet om. Få har träffat på Eslövsbonden och överlevt. Ryktena talar om en enormt äcklig bonde som är 14 meter hög och 30 meter bred. Med en andedräkt som skulle få maten dom serverar på en genomsnittlig skolbespisning att lukta riktigt gott vid en jämförelse. Och då är det seriöst illa. Han har dessutom endast två intressen: mat och våldtäkt. Sedan är det ju så att han har en, vad ska vi säga, ganska personlig syn på vad man ska äta och vad man kan umgås sexuellt med. Oftast kan man råka ut för både och om man skulle ha den stora oturen att råka på honom någonstans i den skånska myllan. Har man tur blir man uppäten först. Det är också den enda varelsen i det kända universum som består till 100% av späck.

Kapitel 17 - Wirtschaft ist tot

et var en kväll precis som andra kvällar på Helsingkrona nation i Lund. Ystra blivande civilekonomer lekte tafatt med varandra i de dunkelt upplysta lokalerna, och bakom bardisken stod den smått knubbiga bartendern Svett-Rudolf och torkade några nyss diskade glas. Han svepte med blicken över lokalen. Det hade han gjort förr. Ofta. Hans vaxade mustasch guppade upp och ner i takt med hans rörelser.

"Inget nytt." tänkte han, och återförde sin koncentration till glaset.

"En stor stark. Fort. Och säg inte något till någon!" sa en kostymklädd ekonom som lutade sin spetsiga haka snett uppåt framåt över bardisken, samtidigt som han rättade till de tre hårstrån som lagt sig en halv millimeter fel på hans huvud.

"30 spänn" sa Rudolf sakkunnigt, och räckte fram sin stora, fläskiga och uppåtvända handflata mot ekonomen. "...och innan du frågar.. Nej, jag är inte intresserad av några optioner."

"Attans också" tänkte ekonomen, som för övrigt inte

hette Lotta utan EMU-Greger, men det sade han inte. Istället sade han "Vadå 30 spänn? Ta fyra tusen spänn. Jag gör inga affärer som inte resulterar i ett optimalt konsumerande, och ett optimalt konsumerande förutsätter ju en vilja hos den enskilde individen att uppoffra sig och köpa varor och tjänster till ett så högt pris som möjligt. Det är bra för välfärden. Och Sverige."

"Jaha?" suckade Svett-Rudolf misstroget, och tog glatt emot de fyra ovikta tusenlapparna som han sedan diskret stoppade i sin egen ficka. EMU-Greger vände sig om och gick med bestämda steg bort från baren. Svett-Rudolf böjde sig ner bakom bardisken och plockade fram sin gamla trogna griffeltavla och drog ännu ett streck på den.

"Femte gången ikväll..." muttrade han för sig själv. "Men jag klagar inte. Bara han kunde låta bli att snacka så förbannat."

I andra änden av lokalen satt civilekonomstuderanden Svångrems-Rune i sin nyinköpta kritstrecksrandiga kostym och lekte med sin tamagochi. Svångrems-Rune fungerade enligt principen om kostnadseffektivitet. För två månader sedan var Svångrems-Rune ihop med en tjej, som av någon outgrundlig anledning älskade honom över allt förnufts gräns, men han hade gjort slut eftersom han hade räknat ut att det blev för dyrt att ha tjej.

"Inte nog med att man ska ge dom presenter och bjuda dom på middag ibland." hade han tänkt. "Dessutom tar de en massa tid, och tid är pengar. Och rätt vad det

är så blir det barn, och de kostar enorma summor. Det är helt enkelt inte kostnadseffektivt."

Så Svångrems-Rune gjorde som sagt slut, och kastade ut tjejen (ok hon hette faktiskt Lotta, men tala inte om det för nån för då får jag stryk) på gatan. Den ironi som hon några veckor senare visade prov på genom att skicka honom en utvikiningsbild på ett kontoutdrag, hade undgått honom helt. Ironi är förmodligen inte heller kostnadseffektivt.

"En tamagochi är mycket bättre." resonerade han. "En fast engångskostnad, och några enstaka batteribyten. Kort sagt: en tamagochi är mycket mer kostnadseffektiv än en tjej." Han tog en klunk ur vattenglasen han hade på bordet framför sig. Han drack aldrig något annat än vatten. Vattnet var ju gratis.

Plötsligt ställde någon en öl framför honom. Sekunden efter låg det även en 500-kronorssedel bredvid ölen. Svångrems-Rune vände sig om och suckade ljudligt och uttråkat.

"Vad vill du nu då Greger?" sa han med ett likgiltigt tonfall som hade fått EMU-Greger, om man nu hade haft den allra minsta gnutta vett, att dra den fullkomligt korrekta slutsatsen att Svångrems-Rune inte riktigt kände för att prata med honom.

"Amen kom igen nurå Rune, för fan..." menade EMU-Greger. "Du är väl inte fortfarande sur på mig för dom där skitsakerna. Visa att du är ekonom nu och betala nån för att dricka upp ölen åt dig. Och se till att du betalar mer än vad du fick av mig, annars är det ingen

idé. Konsumtion ska vara optimal."

Efter en nästan övermänsklig ansträngning lyckades Svångrems-Rune hindra sig själv från att kasta sig över EMU-Greger, slita njurarna ur honom, bygga om hans magsäck till en möblerad etta, samt fullkomligt pulverisera hans skelett och sälja det som potensmedel till Japan.

"Sur?" sade han. "Jag är inte sur. Det är inte kostnadseffektivt. Du har uppenbarligen inte ändrat dig ett dugg sedan du alldeles ensam som självutnämnt finansunderbarn orsakade bankkrascherna på 80-talet genom att sprida dina hjärndöda teorier om att optimal konsumtion är att förlora så mycket pengar som möjligt så fort som möjligt."

"Vad är det för fel med det då?" menade Greger. "Någon måste ju konsumera, och jag tar mitt ansvar. Jag har godkänt tonvis med lån utan säkerhet. Jag har jobbat som kommunalpolitiker i Gävle. Jag har försökt på alla sätt att optimera tunnelbygget under Hallandsåsen. Fast jag hoppade av för ett tag sedan."

"För att kritiken blev för saftig eller?" undrade Rune med ett sådär lagom skadeglädjesyrligt tonfall.

"Nej för fan! De som var med och bestämde stormälskade det. De har inget emot att göra av med pengar i onödan. Precis som när jag var hjärnan bakom OS-kampanjen. Ingen annan än jag har lagt ner så många miljarder av skattebetalarnas pengar på ett så totalt dödsdömt projekt. Jag menar, vadå OS i Stockholm? Det vet väl alla att det enda dom där OS-

obersturmbahnführernissarna går på är var getterna är villigast och var hororna har flest könssjukdomar. Nej, anledningen till att jag hoppade av tunnelbygget var att dom gjorde av med för lite pengar."

"För LITE pengar?" utbrast Svångrems-Rune i illa dold förvåning.

"Jajamensan..." förklarade Greger. "Dom mumlade nånting om en budget. Sånt tror jag ju inte på som du vet."

"Nej, du har nog nämnt det nån gång" sa Rune med en sarkasm som med ett graciöst flaxande flög mot Gregers hjärnvindlingar, men sedan snabbt stöttes bort av hans kropp. Han var immun.

"Du borde växa upp och göra något vettigt istället, som jag" fortsatte Svångrems-Rune. "Man ska inte konsumera. Man ska spara. Själv har jag jobbat extra på finansdepartementet och fått igenom många fina förslag om besparingar inom vård och skola. Men dom där kostymklädda jävlarna där uppe tar lång tid på sig att ändra sig. Dom slösar fortfarande för mycket."

"Jaså?" menade EMU-Greger.

"Ja! Varför har vi t.ex. skolböcker eller skolor överhuvudtaget? Låt ungarna ha lektioner utomhus istället året om. Det är fostrande. Och så kan dom hacka in sina anteckningar direkt i en berghäll istället för att slösa med dyrbart papper. Dög det åt folk på stenåldern ska det väl ta mej fan duga åt dom också!"

EMU-Greger suckade ljudligt.

"Jag håller förresten på med ett examensarbete om hur man kan spara in ännu mer pengar på vården." sa

Svångrems-Rune stolt.

"Vilken vård? Det finns väl ingen vård kvar efter de sparförslag du lämnade sist." sa Greger irriterat.

"Jag håller med om att det är nästan optimalt. Men bara nästan. Har du tänkt på att om man rationaliserar bort sängar, sängkläder och tak, så sparar vi en bra slant till. Jag menar om patienterna ligger där direkt på betonggolvet, nakna och utan tak så blir dom ju automatiskt duschade när det regnar. Det blir kostnadseffektivt!" sa Rune stolt.

"Och du ser inga så att säga negativa bieffekter?" undrade Greger trött.

"Du har rätt." sa Rune tankfullt, och tittade ner i bordsskivan. Efter en stund fick han något euforiskt i blicken och tittade långt bort i fjärran samtidigt som han lyfte sitt pekfinger och pekade på Greger.

"Du har helt rätt! Att jag inte tänkte på det! Det behövs ju inga väggar heller! Ut med dom i skogen bara. Och på det viset kan vi avskeda alla anställda inom vården på en gång. Det blir som ett kostnadseffektivt utopia. Fast i Sverige."

"Få se nu om jag har förstått vad du yrar om..." sa EMU-Greger medan han försökte undertrycka en impuls att utföra en omfattande studie av hur ett människohuvud reagerar på olika trubbiga föremål. "Du menar alltså i princip att om man blir sjuk ska man dö?"

"Jajamensan" gurglade Svångrems-Rune lyckligt. "Det blir mest kostnadseffektivt så. Och allra bäst blir det om man desutom tvingar alla att vårdspara, så att

dom kan betala för sin egen begravning. Mer än så har jag inte kommit på än. Men jag håller på och funderar."

"Gör du det" sa EMU-Greger. "Själv måste jag sticka nu. Jag ska träffa en polare från England."

"Är det den där lord Moyne du yrade om sist?" undrade Svångrems-Rune måttligt intresserat.

"Japp!" sa EMU-Greger hurtigt.

"Ha det så jävla trevligt då, och ta god tid på dig att komma tillbaka." sade Svångrems-Rune och återgick till sitt kostnadseffektiva utnyttjande av sin tamagochi.

Kära läsare... Ja.. kommentarer är väl överflödiga, men eftersom vi har en bok att fylla så skriver vi väl lite kommentarer ändå. Nu behöver ni inte undra längre varför ekonomin ser ut som den gör. Det är inte vårt fel. Det är helt enkelt EMU-Greger och Svångrems-Runes fel. Bara så ni vet det. Har ni riktig tur kanske vi i ett senare kapitel i någon bok förklarar kopplingen mellan EMU-Greger, Svångrems-Rune och Marknaden. Men bara kanske. Ni ska inte tro att ni är nåt. Ni har väl läst 1984? Inte? Då borde ni göra det. Det är en skakande framtidsvision... fast bara om man läser den innan 1984, vilket är jävligt svårt med tanke på att dessa rader av tvivelaktigt litterärt värde skrivs 1997. Men skaffar ni er bara en någorlunda modern tidsmaskin och åker tillbaka till t.ex. 1876 så kan ni läsa den som en framtidsvision. Fast det är klart, då får ni inte glömma att ta boken med er eftersom den inte var skriven än då. Jaja.. det där löser ni nog. Gå

nu och snyt er så fortsätter den här boken med ett nytt kapitel som handlar om något helt annat. Som vanligt i framtiden.

Kapitel 18 – Inavelspågarna

e bodde i ett ensligt beläget torp i en avlägsen utkant av Eslöv. Medlemmar i Eslövspartiet hade de varit så länge någon av dem kunde minnas, vilket i sig kanske inte sade så mycket eftersom de båda två var gravt senildementa, och hade ett minne vars enda likhet med ett minne var att det var ett minne blott. Till de som tvivlar kan jag tala om att det visst finns ett Eslövsparti. Jag har fått hem propagandablad från dem, så jag vet. Tror ni mig inte kan ni ju alltid komma hem till mig och titta efter, speciellt om du är en tjej med fasta och fina former och är mellan 18 och 30 år. Nå, nu var det ju inte det vi skulle skriva om, så nu lämnar vi snabbt och brutalt detta enfaldiga och patetiska ragningsförsök från författarens sida, och ger oss in på något ännu mer enfaldigt och patetiskt, nämligen fortsättningen på denna bok.

De kallades för inavelspågarna. Varför tänker jag inte gå in på eftersom även vi författare har våra gränser, och dessutom är det väldigt svårt att skriva en bok om

man har spytt över datorns tangentbord. Det som vi skulle beskriva är vad som hände för ett tag sedan.

Där satt de i sina milt sagt solkiga blåstall och filosoferade över vad kaffe var för någonting, om det möjligen var så att man kunde dricka det, och hur det isåfall gick till för att fixa fram lite. Detta filosoferande brukade ta sin rundliga tid, eftersom detta var en rätt avancerad grej för Eslöviter i allmänhet att greppa, och i inavelspågarnas fall var det ett under att de överhuvudtaget hade ställt sig frågan. När de efter mycket ältande och väl tilltagna matpauser hade kommit fram till att den lilla lysande lampan på kaffebryggaren troligen hade att göra med kossan Rosas brunstperioder, avbröts plötsligt deras filosoferande av något för dem mycket dramatiskt.

Några personer kom gående mot deras torp borta på grusvägen. De tittade förvånat på varandra. Ingen av dem hade en aning om vad detta rörde sig om. Inavelspågarna fattade ingenting, mest beroende på att de inte fick besök sådär värst ofta, och när de väl fick det var det för att resten av Eslöv tröttnat på deras alternativa beteenden och bestämt sig för att bränna ner hela huset till grunden, allra helst med inavelspågarna kvar inuti. Detta var något som pågarna inte direkt uppskattade, mest beroende på att det var så jobbigt att bygga upp huset igen eftersom de hela tiden var tvungna att klura ut vad spiken skulle vara bra till, och om det fanns någon koppling till mat, sex , sömn eller något annat viktigt eller om man

kunde fortsätta med att sitta still och rapa en stund till. Men dessa personer hade varken facklor eller bensindunkar med sig. Mycket underligt var de båda, Benedict-Sedved och Sigmund-Ernst, överens om att det var. Men inte hann de klura på det hela så länge för nu knackade det på dörren.

Benedict-Sedved tittade ödesmättat på Sigmund-Ernst och reste sig för att öppna dörren.

“Hallau i stugan pau er!” sa en av besökarna hurtigt.

“Vi ei nyinflyttade till Eislöuv, sau vi tänkte hälsa på litta så ni faur læra känna era nya grannar.”

“Jaså, är det ni som har flyttat in i ödeterpet i grusgropen mellom de två gödselstæckarna?”

“Ja.. det stæmmer det!”

“Dei va længe sedan nån bodde dær” sa Sigmund-Ernst.

“Ingen har bodd dær sedan Hor-Olga dog for att hon försökte använda matsalsbordet sitt som massagestæv. Fy hundan va hon skrek!”

“Ja, det är klart om man försöker med ett bord.” sa den nye grannen.

“Naj.. bordet var inget problem. Problemet var maken hennes som behövde bordet for att åta sin ålahuve å sin blodkorp på. Han spræckte bæckenet på henne med traktorn som straff. Det är klart hon skrek då.. Inte ha sønder den næstan nya traktorn skrek hon innan hon dog. Ack ack ack... den traktorn blev aldrig sig sjælv igen...nej min sjæul..”

“Jaha..” sa grannen och undrade stillsamt var i helvete han hadde hamnat egentligen og vad han egentligen

gjorde där, vilket i sammanhanget var en mycket motiverad fråga som folk i allmänhet borde ställa sig lite oftare än vad folk i allmänhet faktiskt gör.

“Ja... Jag tänkte ge er en flaska sprit här I allafall som en liten present” sa han efter en stunds tvekan.

“Jahaddu... Tack sa du hau pau di” sa Benedict-Sedved.

Kapitel 19 – Godiskorridoren

tt av de hemskare straffen som Gullofonerna hade fått för sig att utdöma, var den i folkmun så omtalade, och i sju kosmiska kyrksocknar (de är stora de) så ökända godiskorridoren. Detta var ett straff helt i gullofonernas anda: onödigt grymt, men samtidigt gulligt korrekt. Det var en stor dag för dess uppfinnare då han efter en stor procession fått motta gullofonernas högsta hederstecken: en rosa kanin, omotiverat nog tillverkad i plysch, ur deras stolta och vidrigt gulliga ledare Glenn-Plyschbjörn Cellofanssons sliskiga näve. Bara för att ge fan i att föra handlingen framåt kan jag ju tala om för alla som orkar läsa det (vem vet, det kanske trots allt är någon), att den Plyschbjörn som nämns i "Han rakade skalman" inte är samma person som gullofonernas ledare Glenn-Plyschbjörn Cellofansson. Jo förresten! Det var ju just precis det han var! Tänk så fel det kan bli ibland. Man tänker på en sak, men skriver en annan. Ni vet hur det är: Telefonen ringer, och som automatisk reflex slänger man smutstvädden i toaletten istället för att sätta

strykjärnet i halsen. Hå hå ja ja. Ja, kära läsare... hur känns det nu egentligen att ha fått reda på det? Inte bra kan jag tro. Det borde ge obehagliga känslor i magtrakten åtminstone. Känner ni av någon outgrundlig anledning inget som helst obehag, sök läkarvård omedelbart. Ni är sjuka. Jag upprepar: Ni är sjuka. Eller åtminstone alldeles för gulliga för ert eget bästa, men det kan kvitta för det är isåfall minst lika illa det. I varje fall tycker jag det. Nå, för att inte få till några alltför ingående beskrivningar av hur Pyschbjörn egentligen hade sig och sådär med *Der warheit der Gneifen* (som egentligen borde ha hetat *Der warheit der Gneifen* eller något sådant, men fick heta som det gör tack vara mina långtgående okunskaper i det tyska språket. Titeln borde ha betydit "Sanningen om Gnejferna". Bry sig den som orkar. I vilket fall är parantesen slut nu.) är det bäst att vi återgår till kapitlets själva huvudpoäng. (Nej! Inte att det tar slut, vilket det förhoppningsvis gör så småningom, utan godiskorridoren).

Som alla tänkande varelser i det kända universum vet så är godis inte uppfunnet i första hand för att plåga mänskligheten, utan godis är gott. Till och med sådana där sliskiga hallongeléhjärtan är goda. Åtminstone om man nöjer sig med att äta ett par, tre stycken. Annars blir det rätt tjatigt. Om man då tänker sig att äta miljontals av dessa godishjärtan så blir det inte bara tjatigt, utan snarare mer åt den känsla av lycka och välbefinnande som man skulle kunna tänka sig att en samurai upplevde då han tog livet av sig genom att

skära upp magen på sig själv. Om man dessutom tänker sig att du måste äta upp allt godis för att överhuvudtaget kunna komma ut ur ett rum, så börjar du ana grunden I straffet godiskorridoren.

Man tar ett styck fånge och placerar i en labyrint som fylls mellan golv och tak med hallongodis. Här och var finns också kranar som ger kall, respektive varm hallonläsk. Fångens enda hopp är att äta sig ut ur det rum han placerats i, äta sig vidare ut genom korridorerna för att till slut, i änden av någon av de oräkneliga korridorerna hitta utgången och friheten. Nu är detta i praktiken omöjligt eftersom hela labyrinten är vridbar, och så fort någon skulle av en oändlig tur eller envishet lyckas komma i närheten av utgången så flyttar man helt enkelt på den. Effekten blir alltså att förr eller senare dör fången, men det tar en stund eftersom han får vätska genom hallonläsken och åtminstone socker från godiset. Ett i gullofonernas tycke mycket lämpligt och gulligt korrekt straff för att man inte varit gullig nog. Ett straff som dessutom hela tiden direktsänds i Gullofonsk TV under namnet "Aja baja och aj aj buff".

Programmet är, som alla gullofonska TV-program, ett fånigt och gulligt lekprogram där en panel av speciellt inbjudna gäster får poäng efter hur nära fångens dödsorsak de kan gissa sig. Det visas också veckans 10 i topp på gulliga dödar, och alltihop leds av en kommentator med en sprudlande glädje, entusiasm och energi, vars maskulina och erfarna utstrålning

endast kan mäta sig med Loke Martinsson (fast i en treårings skepnad).

Raglande dåren och kycklingen Gullefjun hade tidigare ofta varit med i panelen, och vunnit många fina och gulliga priser, som t. ex. blommiga grytlappar, eller rosa badankor som pep "Äsch då!" om man tryckte på dom. Efter ett tag tycke de dock att det blev för mycket, då de dömda skulle ha på sig olika typer av gulliga dräkter och en jury av de tävlande skulle utse "veckans gulligaste". Det var då de bestämde sig för att ansluta sig till den vid det laget väl etablerade underjordiska motståndsrörelsen. Deras första uppdrag hade varit att varna jorden för den kommande invasionen, något som dock inte hade gått sådär överhuvudtaget alls. De hade, med viss rätt, tagits för två bindgalna idioter (våldigt gulliga visserligen, men ändå) och fått var sig lagom stor tycka-om-mej-tröja. Detta kan du om du inte redan har gjort det läsa om i det imponerande litterära verket (det har t.ex. inlagd reklam. Hur ofta hade Strindberg det? Jag bara frågar.) "Han rakade Skalman". Har du redan läst den finns det inget som hindrar att du köper fler exemplar. Gör det! Det är bra för vår ekonomi. Vad du ska ha alla extra böckerna till? Ja, det lägger vi oss inte i. Det viktigaste är att du köper många böcker. Eller rättare sagt, att du skickar oss så mycket pengar som möjligt. Om du sedan måste få böcker, och om du isåfall dessutom måste läsa dem är öppet för förhandling. Vi är inte omöjliga.

Kapitel 20 - Sött salt

annen vandrade sakta över gräset. Solen sken ner från den klarblå himlen, ner på de urgamla ekarna som stått där sedan tidernas gryning. Ner på den smala bäcken som slingrade sig fram genom det böljande gröna landskapet. Ner på bergstopparna som fanns där högt ovanför honom. Där uppe hade många underliga saker hänt, och många fler skulle hända innan allt var över. Han stannade upp och tittade upp mot himlen. Hans blick följde de få molnen som flöt omkring där uppe. Beslutsamt vände han sedan ner blicken, gjorde i ordning sina redskap och började sin långa vandring uppför berget. Det var dags nu. Det som var tvunget att göras var tvunget att göras. Utan att tveka vandrade han. Uppåt. Nedanför honom blev dalen och det som fanns i den allt mindre. Han fortsatte mot toppen. Han hade inte velat ha det så här. Han hade mycket hellre sett att allt varit annorlunda. Men det var det inte. Ju. I vilket fall gick han vidare. Uppåt. Kvar där nere fanns dalen. Gräset. Ekarna. Bäckens. Dalen. Där äggplantan blommar.